

మస్తానీ

నాకుమాత్రం రూఢిగా తెలుసును. వాళ్ళ అన్నయ్యకు ఆ కీ చిక్కి - చిక్కనట్టువుంది. యింకా అనుమానం నేధించుకుతింటూనే ఉండనుకుంటాను. లేకపోతే, 'ఏం తాతా! మావాడు తాగుతున్నాడటనే, నిజమేనా?' అని నన్ను ఎందుకు అడగడా?... అనుకుంటూ నేను బాధపడటం ప్రారంభించాను: ఆయన గుట్టు చప్పుడుకాకుండా అలా ఊకుకోవడం, నాకు, ఎందుచేతనో తగని చిన్నతనంగా ఉంది.

ఆరోజుకు ఆరోజు అలానే గడిచిపోతూంది. వారాలై... ఆ వారాలన్నీ నెలలై...

నాడు త్రాగడమేకాదు, అంతటితో పోనీకుండా, ఎవతెనో మరగి తందనాలుకూడా ఆడ్డం ప్రారంభించాడుట! పోనీ, అప్పుడైనా, వాళ్ళ అన్నయ్య, గ్రుడ్లనీళ్ళు కుక్కుకుంటూ వచ్చి, తనసొదంతా నాదగ్గర వెళ్ళబోసుకున్నాడా? - ఉహు... మునుపటంత ఝారీగా నాకు కనపడటమే మానేశాడేమో కూడాను ఈ నడుమను... అనుకోవలసివస్తూంది...

పోనీ, ఎవరిఖర్మం వారిదీ; నేను అఘోరించడం ఎందుకు మధ్యను?

ఇంతకన్నా మరీ ఆగడంగా ఉందిట, చూశారా,

వాడిపని యీమధ్యను? - ఆనాటి కానాడు, మరీ పెచ్చు మీరిపోతున్నాడట. మొగరాయడు, ఒక తెనుకాకపోతే, వందమందిని పెట్టుకుని దేవుళ్ళాడనీయండి; కాని, పాపం, నోరూ - వాయాలేని ఆ యిల్లాలిని రాచి - రంపాసపెడు తున్నాడట!

ఇలా కొంపముంచుకునచ్చినా, యిప్పటికన్నా, ఆ అన్నగాను, బెల్లంకొట్టిన రాయిలాగా, అన్నీ చూసూ సహించి ఊరుకున్నాడా? - ఊరుకున్నాడన్నమాటేకదా? యిప్పుడన్నా నచ్చి, నా చెవిని నేనే వాడి ముల్లెంతా ముంచుకుపోతుందా ఏం? - ఎబ్బే! కంటికంటూ కనబడి తేనా, అసలు? -

నాకన్న ఆప్తులూ, వాళ్ళమేలు కోరేవాళ్లూ, ఎవరున్నారరా వాళ్ళకి? ఎటు పారజూసినా, రవంత వంకర వస్తే ఎంచులు పెట్టేవాళ్ళేతప్ప! - అయినా, ఏం అనుకుని మాత్రం, ఏం లాభం...

ఈపాటికి ఊరంతా అటుడికినటు ఊడికిపోతూ ఉండదూ? ఈలాటి విషయంకూడా, అందరికీ తెలిసిన తరువాత నాదాకా రావడం?

నేను ఇలా అంటున్నానని, 'ఈయన కేం కొమ్ములు మొలిచాయా? ఈయనేమన్నా, కొండమీదనించి దిగి వచ్చాడా? ప్రతీది యీయనకే తెలియాలనీ, ఈయనే ఆ ర్చేవారూ - తీ ర్చేవారూ అనీ ... ఎందుకీ ముసలివాడికి యింత ఆహంకారం?' అని అనుకునేకు సుమీ? అదికాదు,

నే ననేదల్లా ఒక్కటే: యిక్కడ నేనంటూ ఒకడిని ఉన్నానుకదా, ఏవంక చూసినా పెద్దవాణ్ణి. వాళ్ళు పచ్చ-పచ్చగా ఉంటే. ఆ ముద్దూ- మురిపెమూ చూసి సంతోషించేవాణ్ణి... నేనంటూ యింకా ఉన్నానుకదా...నా చెవిని వెయ్యకూడదూ... 'అబ్బీ నీ కిది తగదురా!' అని మందలించేందుకు, నేను తగనూ? ఇంతకూ నేనంటే వాళ్ళకు లక్ష్యం లేదు... ఈ కాలం వాళ్ళందరికీ, యివే బుద్ధులు, ఇవే సర్వజ్ఞత్వాలున్నా! ఏమిటో, యీ వృద్ధాప్యంలో, నడుమ నాకు పట్టింది యీ రంధి... ఛస్, ఎవరు ఎల్లాపోతే నాకేం?

'ఎవరెల్లా పోతే నాకేం' అని ఊరుకుందామా అంటే, మళ్ళా ఓ పక్కను వీక్కుతింటూనే ఉంది. రేపు ప్రొద్దున్న ఎవరికన్నా, యీ సంగతి తెలిస్తే, ఏమంటారు? — 'ఏమయ్యా వాళ్ళు బొత్తిగా లోకజ్ఞానంలేని కుర్రకుంకలనుకో; యిన్నేళ్లు వచ్చి, నీవు వెలిగించిందేమిటి? — నీకన్నా ఆమాత్రం యింగితం ఉండవద్దూ? యిదేమన్నా పెళ్ళా పేరంటమా, బొట్టా కాటుకా పెట్టి పిలిచారు కాదని భీష్మించుకు కూచునేందుకు? వాళ్ళ యింటికి పెద్దదిక్కువు, నీవే ఇలా అంటి ముట్టకుండా ఉంటే, ఇహ ఇతరులకేంపట్టింది? చాల్ చాల్లేనయ్యా, ఎవరన్నా వింటే నవ్విపోయ్యేరుగాని!'.. అనరూ? అవును, ఎందుకు అనరూ?..

సరే... యింతకూ, నాకు తప్పతుంది గనుకనా... ఆలనా-పాలనా లేకపోయినా, నేనే తగుదునమ్మా అంటూ పోయి, ఆ సంగతేదో తేల్చాలి... హింతకూ... యీ

కాలంలో ముసలివాళ్ళంటూ బ్రతికిఉండటం అనర్థకం? బ్రతికి ఉండి బావుకునే దేముంది? ఈ అగచాట్లన్నీ చూస్తూండటానికేనా?

మూడు బారలు ప్రోద్దెక్కింది. యిప్పటికి ఆ ప్రబుద్ధుడికి యింకా తెల్లవారలేదు. పెద్దవాడు, బంగారు తండ్రీలాగా, నాకు ఎదురుగుండా వచ్చాడు. నేను గుమ్మంలో అడుగుపెడుతూండగానే వాడి తండ్రి కడుపు చల్లగా...వాడి మొగం చూస్తేనే, పంచమహాపాత కాళూ రాలి చక్కాబోతాయి. యింకా అలాటి వాళ్ళు ఒకడో, అరో ఏమూలో ఓమూల ఉండబట్టే, పచ్చి - కలి భగ్గుమనకుండా ఉంది!

‘ఏం తాతయ్యా!’ అని నోటినిండా పలుకరించాడు. ‘ఏంరా నాయనా’ అన్నాను: అంతే తరువాత ఏంమాట అనడానికీ, వాడికీ భయమే, నాకూ భయమే. నోళ్ళు మెదపకుండా, నొసళ్ళతోనే మాట్లాడుతున్నాము. సరే, పెద్దవాడికి ఏదో వీధులో పని ఉండటం, వాడిమానాన వాడు వెళ్ళిపోయినాడు.

ఇల్లంతా చిన్నబోయి ఉంది; బావురుమంటూంది. పెద్దవాడి పెళ్ళాం నీళ్ళాడటానికి ఈనడుమనే, అంటే రెణెల క్రితం, పుట్టింటికి వెళ్ళిందాయెను! లేకపోతే, అదీ పిల్లలూ ఉంటే ఇల్లు ఎప్పుడన్నా ఇల్లా ఉండేదా? అస్తమానమూ గలగల్లామతూ, చూడ ముచ్చటగా, కనులపండువుగా ఉండేదికదా!—పెద్దవాడు, పెళ్ళాం ఇంట్లో లేకపోతే, ఒక్క ఘడియ ఇంట్లో ఉండడు. ఆ వేళకు వచ్చి నాలుగు మెతు

కులు నోట్లో వేసుకుని చక్కా బోవడమేకాని. లంకంత
కొంపలో, ఇహ ఉన్నదల్లా, ఆ చిలుకా గోరునంకా!

నేను, పిలవగా పిలవగా, పక్కా రూముకు,
వాడు ముక్కుతూ మూలుగుతూ, నిక్కి-నీలిగి, లేచాడు
ఏలాగైతేనేం...నన్ను చూసి కళ్ళు చిట్లించుకుని, కూర్చున్న
వాడల్లా అట్టె దభాలున గోడవేపు ఒత్తిగిలి పడుకున్నాడు.
నాకు చర - చరలాడుకువచ్చింది, చెప్పోద్దూ, కాని నిభా
యించుకున్నాను. చూస్తూ కూర్చున్నాను.

ఎంతసేపు కూర్చున్నా, వాడిలో ఏమీ చలనం
కనిపించదు.

‘ఏమిరా అబ్బీ! యింకా తెల్లవారలేదా?’ అన్నాను
నిదానంగానే.

వాడు ఈ పక్కకు ఒత్తిగిలి, తలయెత్తి చెంపను
చెయ్యి ఎత్తుపెట్టుకుని,

‘తెల్లవారి తేనేకాని, నిద్రపోవడానికి తీరిక ఉండదు
తాతయ్యా!’ అన్నాడు. బాగానే ఉంది, నరుస!

‘అంత తీరిక లేకుండా ఏం వెలగబెడుతున్నానో?’

‘లక్ష్మీసుందరం ఇంట్లో అత్తకు దీపాలు’

‘ఉహూఁ’ అనుకున్నాను మనసులో, గదమాయిం
చేందుకు నోరు రాక...

‘తాతయ్యా! వాళ్ళ మేనత్తని, మా పెదనాన్న
ఉంచుకున్నాట్ట — ఎప్పుడో ఏభైవళ్ళ క్రిందటి వాళ్ళ
ముచ్చటలన్నీ ఆ ముసిలిది, వసపోసివట్టు వాగుతూం
టుంది... మొత్తానికి, ఆ కాలంలోనూ దేవారతకులు ఉండే

వాళ్లన్నమాటే ... మా కాదువాళ్లే ప్రయోజకులను
కోవడం శుద్ధ పౌరబాటేమో అనిపిస్తూంది. వాళ్ళ
ముద్దులూ, మురిపాలూ, ఆ కేరింతలూ ... వాటిల్లోనూ
మజా లేకపోలేదు. అయితే తాతయ్యా! నువ్వు ఎన్న
డన్నా, తలకు మల్లెపూలు చుట్టుకున్నావా? — ఇంకా
వాగుతున్నాడు; వాడి నోటికి 'శుద్దీ-బద్దీ' అంటూ
ఉంటేనా?

'ఒరేయ్, పెద్దవాళ్ళను ఏమన్నా అంటే కళ్ళు
పోతాయిరా! మీ పెద్దనాన్నకే ఎంచులు పెడుతున్నా
వుగా... ఆయన ఘనాంత స్వాధ్యాయి'

'నాకు తెలుసును లేవయ్యా... ఆయన సతా
ఆ రంగనాయకి ఆవరణలో పడిఉండి, ఆ బ్రాహ్మణుడు
'అహోరాత్రశ్చ' ఘనా-జటా చెపుతూ, ఉండేవాడని.
అయినా, పోయినవాళ్ళసంగతి మనకు ఎందుకులే...'

'వాళ్ళపేరు తలనడానికి అయినా నీకు యోగ్యతలేదు.'
'ఎందుచేతనో?'

'ముఖం ఉంది అద్దం ఉంది, లోకం అంతా కోడ్డై
కూయటంలా?'

'కోడికూత కూయడమన్నా ప్రతివాడికి తరమా
తాతయ్యా! అంతకుముందు, ఒళ్ళంతా కళ్ళుచేసుకుని
అధమం రెండుకళ్ళన్నా, ఏ ఆడదానిమీదన్నా వెయ్యాలి.
అర్థరాత్రివేళ... తీరా యింతచేసినా, ఆ పిల్లదాని పెనిమిటికి
నిదురలేవగానే స్నానంచేసే అలవాటు లేకపోనే, యిక్కడ
ఈ అయ్యవారికి రససిద్ధి కాదు.'

“రససిద్ధి ఎలాగూ కాదులే; అయితే-గియితే దేహ శుద్ధి...”

“అదిమాత్రం అందరికీ దక్కుతుందా తాతయ్యా! దానికి ఎంత నిబ్బరం ఉండాలి? - చీమ చిటుకుమనకముందే తోకయూడించడానికి సిద్ధంగాఉండే రసికుడికి, సిద్ధిలేదు, శుద్ధి దులే...”

“మరి . . . బుద్ధి అంటూ . . .”

“అంటూ ఉంటేనే, యీ చొరవలన్నీ! లేనినాడు, ముక్కుమూసుకు జీవితమంతా కూచుని, తదనంతరం, రంభ పడకగదిలో నిదురలేవాలని... అవునులే, వాళ్ళ ఆశకు ధరి అంటూ అంతు ఉండదు. యుగయుగాలనుంచీ చచ్చిచెడి అక్కడకు చేరుకున్న వాళ్ళ యీతిబాధలన్నీ ఒంటపటి కూర్చున్న ఆ తొత్తుకూతురు కానీ ఖర్చులేకుండా, తేరగా దక్కుతుంది కదా అని . . .”

“సరే, యీ శుష్కప్రియాలకేం గాని ... నీ వరుస ఏమీ బాగుండలేదురా అబ్బీ!”

“ఏ వరుస?”

“ఏం వరుసా? నేర్చుకుపోయావులే ... యతి అంటే ప్రతి అనడం . . . నీతోటివాళ్ళంతా యిలాగే చేస్తున్నారటరా? - చూసి నేర్చుకోరాదా? నీ అన్న చూడు!”

“వాడిపేరు ఎత్తడం ఎందుకులే? మా అన్నయ్య, మా వంశం పరువుతీసేస్తున్నాడు...”

“అవును, ఆమాట నిజమే. మహానుభావుడవు, నీవు ఒక్కడవే కులం ఉద్ధరించడానికి అవతరించావు.

“నిజం చెప్పావు తాతయ్యా! ఊళ్ళోనాళ్ళ అందరి ఆయుస్సూ పోసుకుని, యింకో వెయ్యేళ్ళు బ్రతుకు!”

“అవును, యీ చూసే ఫోరాలు చాలక...”

“చూసి సంతోషించడం ఎంతకాలం తాతయ్యా... నీవుకూడా కొన్ని ఫోరాలు చెయ్యరాదా? పితృదేవతల కడుపు నిండుతుంది?”

“...ఆహా, నీవు చేస్తున్న నిర్వాహకం అదేగా...”

“తప్పకుండానూ! పురుషుడై పుట్టి బుద్ధెరిగిన తరువాత...”

“ఆ... బుద్ధి బుగ్గయిన తేడంది... తా జెడ్డకోతి...”

‘వనమెల్లా బాగుచేసింది... తాతయ్యా! నాకు నీతులు ఉపదేశించాలని, పవిత్రాళా ఇంతదూరం నడిచి వచ్చావు, పెద్దనాడవు...’

‘నా పెద్దరికం మండిన తేడంది...’

‘నీవేం చేస్తావు తాతయ్యా... నయసు తానంతట అదే వచ్చేస్తుంది. మనం వద్దన్నా మానదు. కనపడవద్దన్నా దాగదు... దానికి బుద్ధిలేదు. నిన్నంటున్నా ననుకునేసు సుమీ... ఉన్న విషయం చెపుతున్నాను...’

‘ఎంతకై నా తెగించినవాడివి; నీకేంభయం?’

‘మళ్ళీ అంత గుణం నా దగ్గర ఉంచుకోనులే... నేను మంచి అనుకున్నదేదో చెయ్యడమేకాని, ప్రతివాడినీ చేరదీసి ఉపదేశంచేయాలనే ఉబలాటంలేదు. అసలు తీరిక లేదు, ఇంతకూను. ఈ వితండం అంతా ఎందుకుగాని, ఒక్కముక్క చెపుతా విను తాతయ్యా’

‘మా పెద్దలందరూ, ఎవడికి వాడే మాంచివే త...
తనకన్న, తన తండ్రి తాత నయం, వాళ్ళే-నుంచివాళ్ళు
అనిపించేందుకు, ఎవడికి వాడే చెడిపోయినాడు’

‘చెడిపోయిందెందుకూ, స్వార్థంతో కాదు సుమా.
పెద్దవాళ్ళపేరు బాగుచేసేందుకు...మా నాన్నకన్న నేను
చాలా ఉత్తముణ్ణి అని అనిపించుకోవాలని నాకు ఏకోశానా
లేదు. మా అన్నయ్య మా వంశంలో చెడబుట్టాడన్నది
అందుచేతనే.’

‘నేను చెడ్డవాణ్ణి అని లోకానికి తెలియడం ఎట్లా?
నాలిక భుజాన వేసుకొని ఎక్కేగడపా - దిగేగడపాగా
ఊరూరా మ్రోగినా—లోకం నామాట నమ్ముతుందం
టావా? చెబితే ఎవడూ ఏమాటా ఛట్ న నమ్మడు: మన
ముందర బొనని తలఊపి, మనవెన్ను తిప్పగానే అవునా
కాదా అని ఆరాతీయడం ప్రారంభిస్తాడు... అదీ
చిక్కు.

‘అందుచేతనే, చెబితే తీరదు. చేసి చూపించాలి.
వాళ్ళకంటబడేట్లు చేయాలి’

‘నేను తప్ప తాగుతున్నాను. ఎవతెనో ఓ కుర్ర
ముండను ఉంచుకున్నాను. ఈ రెండు నిదర్శనాలు ఘట్టిగా
చూపించిన తరువాత, తతిమ్మావిషయాలు లోకం ఊహించు
కోగలదు—వీడు ఆస్తి అంతా తగలేస్తున్నాడు: పెళ్ళాన్ని
రాచి - రంపానపెడుతున్నాడు, వట్టి అప్రాచ్యుడైపోయి
నాడు—యిత్యాదులు’

“అయితే తాతయ్యా! యిందులో, ఇంత స్వార్థం లేకపోలేదు: పరాయివాడివి కావు గనుక చెపుతున్నాను మర్మంవిడిచి: ఆ త్రాగేదేదో చచ్చా-చవకబారూ కాకుండా ఉతమో తమమైన రసాయనాన్ని సేవిస్తున్నాను: అది తుష్టి పుష్టి యిచ్చేదేకాని, అజ్ఞాను లనుకునేట్లు ఒళ్ళు గుల్ల చేసే బాపతు కాదు. నా బుగ్గలు చూడు యెలా ఉన్నాయో—నా దండలు చూడు ఎలాఉన్నాయో— అచ్చంగా, బంగారు తండ్రుని!

‘ముండనుఉంచుకున్నా నంటావు... ఓపిక ఉన్నప్పుడల్లా పట్టుమని పదిరూపాయలు ఖర్చుచేస్తున్నానే కాని, అందుకోసం యజ్ఞ-యాగాదులేమీ చెయ్యడంలేదు: నేను లక్ష్మీసుందరాన్ని ఉంచుకున్నాను. రంభ, నా వార్ధక్యంలో నన్నుకూడా ఓకంట కనిపెడుతూఉండాలనే అభిలాష నాకు కలలోనై నా ఉండదు...

పెళ్ళాన్ని రాచి - రంపానపెడుతున్నానంటారూ? నిజమే, అక్షరాలా నిజమే తాతయ్యా... తెల్లవారి లేచేప్పటి కల్లా తల చెదరకుండా సిగలోపూలు నలిగి, నామరూపాలు లేనివైపోకుండా, కంఠసరులు చిక్కుపడకుండా, చిన్నది అసురుసురంటూ వసివాడకుండా—ఒక్కనాడన్నా ఉన్న పాపాన పోలేదు. ఏం చేస్తాము, ఆడజన్మ ఎత్తినందుకు అనుభవించక తీరదేమో! అయినా, నీ మనుమరాలు ఏమంటుందో కనుక్కో?”

—వీడి అమ్మకడుపుడకా. గుక్క తిప్పకోకుండా

పనస చెప్పినట్టు చెప్పకొచ్చాడు: నన్ను, ఊఁ అననివ్వలేదు, ఆఁ అననివ్వలేదు. ఔనందునా, కాదందునా?—మాటలు నేర్చిన కుక్కని వేటకుపంపితే అన్న సామెతగా ఉంది వీడి యుక్తులూ వీడూ బంగారంగానూ!

“ఇంతకూ నీవు ఏ దోషమూ ఎరుగవన్నమాట?”— ఏదో ఒకటి అనాలిగా మరి. ఏమాటా అనకుండా బెల్లం కొట్టిన రాయిలాగా ఊరుకుంటే, వాడు మరి రెచ్చిపోయినా చెవులట్టుకు ఆడించేట్టే ఉన్నాడు.

“అదేంమాట, తాతయ్యా! దోషం ఎరుగనంత కర్మం నాకేంపట్టింది? ... ఎరుగుండే, మహారాజులాగా త్రికాలములయందూ చేస్తున్నాను: నేను ఏషాపమూ ఎరుగనని మడిగట్టుకుని, మా భ్రాతలాగా కూర్చుంటే, పెద్ద వాళ్ళందరిపేరూ మాసిపోతుంది. నీమటుకు, నీసంగతి చెప్పి, మా అన్నయ్యను చూసినప్పుడు ఎన్నడన్నా మా పెద్దవాళ్ళపేరు తలచ బుద్ధిపుట్టిందా నీకు తద్దినన్నాడు భోజనంముందు తప్ప... చచ్చి స్వర్గానఉన్నాడని అనుకోరే... నాలాటి సుపుత్రుడు ఉండబట్టే... నా మొహం చూసినప్పుడల్లా... నేను చేస్తున్న ఘనకార్యాలు, మీ చెవిని పడినప్పుడల్లా మానాన్న పేరు పట్టుబలవంతాన తలచుకుని... నా అంత దుర్మార్గుడుకాడని మెచ్చుకుంటారు ... అవునా, కనుక, ఏతావాతా నేను అనేదేమంటే కులము ఉద్ధరించేందుకు, నావంటి కొడుకే కావాలి: పితృదేవతలకు, నా స్వార్థత్యాగం నచ్చితే, నాకన్న ఛండశాసనుడు నా కడుపున పుట్టేటటు దీవిస్తారు...”

రామ - రామ, వీడితర్కం ప్రచడంగా ఉంది -
 వీడికి సమాధానం చెప్పడానికి పెద్దలు దిగిరావలసిందే -
 నా తరమయేటులేదు. కానీండీ, ఎవ రెలాపోతే నా కెందుకు?
 నేను ఎల్లకాలమూ ఉటిగటుకు ఊరేగుతూ ఉండవచ్చాను
 గనుకనా? - ఈ కాలపువాళ్ళవన్నీ, యివేబుద్ధులు.
 యిక నాదోవను నేను పోనా?

‘కాస్త కాఫీపుచ్చుకు మరీ వెళ్ళు తాతయ్యా!
 చాలా హైరానుపడి వచ్చావు పాపం!’ అంటున్నాడు ఆ
 దిప్పకాయ :

కాఫీ ఆ? ఈ కాఫీలూ వీఫీలు నాడూ నేడూ
 ఎన్నడన్నా, ఎరుగుదుమా? ఏపీ అఖ్కరేదు. మా
 రోజులు ఇల్లా వెళ్ళిపోతే చాలును.

‘కాఫీకి ఏమీ నిషేధం లేదు తాతయ్యా! ఇది సప్త
 వ్యసనాల జాబితాలో లేదు. పుచ్చుకున్నంతమాత్రాన
 చెడిపోయే యోగ్యత నీకు దక్కదు. అదిగాదు, అసలు
 విషయం మరచిపోతున్నాను—రంభ చెల్లెలి కూతుడుకి,
 కాఫీ అలవాటో, వీసీ అలవాటో నీకు తెలియదాయెను.
 ఎందుకన్నా మంచిది... ఇక్కడుండగానే అదో గుక్కెడూ
 ఇదో గుక్కెడూ రేపూ మాపూ కాస్త హితవు
 చేసుకుంటే, తీరా అక్కడకు వెళ్ళిన తరువాత అప్పుడు
 ఓనమాలు దిద్దవలసిన అవసరం లేకుండాపోతుంది... ‘నాథా!
 నా ముద్దు చెల్లించరూ’ అంటూ బ్రతిమాలే వ్యవధానం,
 తీరుబడి ఆలోకపు లంజెకానలకు ఉంటుందంటావా? ...
 హరిః ఓం అను తాతయ్యా... మీలాటివాళ్ళ ముద్దూ

ముచ్చటా చూసి సంతోషించే భాగ్యం మాకూ కలిగించక పోతే ఎలా?—ఆ ర్యే... తాతగారికి మధుకలశం అందీనో,

—ఇక అక్కడ ఓ నిమిషం ఉంటినా, మాట దక్కేట్టులేదు. అదిగో, వాడికి తగిన జగజ్జంత్రే అదీని: ముసిముసినవ్వులతో గ్లాసునిండా నురగలుగటించి పటుకు వస్తూంది. పసివాణ్ణిలాగా కాళ్ళమీద పడుకోపెట్టమని ఉంగపటినటు పడుతుంది...నాకు తెలుసును. అదిమాత్రం వాడి పెళ్ళాం కాదూ?

...వచ్చి...యింతకూ ఉన్నవాణ్ణి ఉన్నట్టు ఉండక ...వాళ్ళే గంగలో దిగితే నాకేమని ఊరుకోక...పూసు కుంటూపోయి, నేను బావుకున్న దేమిటి?...ఆ వెకవెకలూ - పకపకలూను. హూఁ ... కలియుగం ఒక్క అడుగన్నా యింకా అవతల పడలేదు...యిప్పుడే యింత పచ్చికలి భగ్గు మంటూంటే...ఇంకా ముందుముందు ఏమికానున్నదో! ఎన్ని వింతలూ విడ్డూరాలూ పుట్టనున్నవో!

—అయినా నా కీ వాగుడు ఏమిటి? ఎవరెల్లా పోతే నా కేమిటి?...యింతకూ...లోకంలో అందరి ఆయు ర్దాయం యీ ముసలాళ్లకి పోస్తాడేం, ఆ రామయ్యతండ్రి?

అదుగో పెద్దవాడు నస్తున్నాడు...ఊఁ, పెద్దవాడు... ఈయన ఒరిగించేదేమిటి? ... ఆయన ఒరిగించేదేమిటి?... అందరూ ఆగూటి చిలకలే...హూఁ...ఎలాటివాళ్ళ కడుపున చివరకు ఎలాటివాళ్ళు పుట్టుకువచ్చారు?...ఇప్పటి వీళ్ళదే రాజ్యం!

మాలాటివాళ్ళం, ఎందుకో బ్రతకడం...ఇహా?...